

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1992/2022
02.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Вукосављевић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зорица Јовановић Ђукановић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5881/21 од 03.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизији туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5881/21 од 03.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5881/21 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 597/20 од 02.12.2020. године у првом и трећем ставу изреке којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име стицања без основа исплати тужиоцу износ од 88.900 евра са каматом коју прописује Европска централна банка за период од 09.05.2008. године до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 439.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана које су одредбом члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП

превиђене као разлози за овај правни лек. Побијана другостепена пресуда садржи изјашњење о битним наводима жалбе, због чега нису основани наводи ревидента о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био корисник градског грађевинског земљишта у ... површине 12,37 ари које је, уз посредовање агенције, пренео уз накнаду на Предузеће „Градитељ Инжењеринг“ из Београда. О преносу права коришћења земљишта закључен је 09.01.2008. године предуговор којим је уговорена накнада у износу од 10.000 евра по ару, укупно 123.700 евра. Уговорена накнада је тужиоцу исплаћена на његов девизни рачун отворен код банке - у јануару 2008. године, у износу од 24.740 евра и у априлу исте године у износу од 98.960 евра. Тужилац је, док су трајали преговори о преносу његовог права коришћења на земљишту од туженог позајмио 11.000 евра и обавезао се да ће му позајмицу вратити након продаје земљишта, а преко туженог је набавио и путничко возило у власништву трећег лица по цени од 10.000 евра. Након уплате првог дела накнаде за пренето право коришћења земљишта тужилац је са рачуна подигао износ од 24.000 евра и од тог новца вратио је туженом узету позајмицу. Том приликом, по међусобном договору, тужилац је дао овлашћење туженом да може располагати новцем на његовом девизном рачуну и са њега подићи износ од 10.000 евра на име продајне цене возила. Тужени је, користећи се датим овлашћењем, са тужиочевог девизног рачуна подигао 24.04.2008. године износ од 90.000 евра, 07.05.2008. године износ од 5.000 евра и 09.05.2008. године износ од 3.900 евра, односно укупно 98.900 евра.

Овакво чињенично стање нижестепени судови су утврдили оценом свих изведених доказа. На тај начин судови су закључили да је на основу овлашћења тужени са девизног рачуна тужиоца могао подићи само износ од 10.000 евра, уговорену цену за возило које је тужилац купио и требало да исплати туженом, а не и остатак новца који је купац грађевинског земљишта уплатио на тужиочев рачун, на име накнаде за пренето право коришћења. С`тим у вези, судови нису прихватили тврдњу туженог да је током 2004. године од тужиоца купио део грађевинског земљишта у површини од 7 ари, јер о том правном послу не постоји писани уговор (који се тада могао закључити), а усмени уговор о преносу права коришћења на непокретности је ништав и не може се конвалидирати. Није прихваћен ни исказ туженог да део новца који је купац уплатио на тужиочев девизни рачун у износу од 84.000 евра припада њему, јер је у директним преговорима са купцем земљишта постигао бољу цену (12.000 евра по ару) зато што је то у супротности са уговореним условима продаје земљишта, као и да му разлика до износа од 98.900 евра припада на име цене возила и новчаног износа који је исплатио тужиоцу на име уговорене цене за површину земљишта од 5,75 ари, пре него што је купац исплатио остатак цене.

Полазећи од такве оцене изведених доказа и изложеног чињеничног стања нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Тужилац је дао туженом овлашћење да са његовог рачуна подигне износ од 10.000 евра јер му је тај износ дуговао по основу уговора о куповини возила. Користећи се тим овлашћењем тужени је, поред тог износа, са девизног рачуна тужиоца подигао и остатак уплаћеног новца који тужиоцу припада као кориснику и продавцу права коришћења грађевинског земљишта. Пошто за прелаз дела имовине тужиоца у износу од 88.900 евра у имовину туженог нема правног основа, то је тужени

дужан да тај износ врати. Обавеза туженог на враћање произилази из одредбе члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, а обавеза плаћања затезне камате из члана 214. тог закона, и то од дана стицања јер је тужени несавесни стицалац.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права. Ревизија је ограничени правни лек у том смислу да се у њему не могу износити разлози који указују на грешке у утврђивању чињеница. То је изричито прописано одредбом члана 407. став 2. ЗПП, уз изузетак у случајевима из члана 403. став 2. тог закона, који се у овом спору не може применити. То даље значи да је ревизијски суд при испитивању побијане пресуде везан чињеничним стањем које је у њој садржано и да правилност оцене доказа не може бити предмет испитивања највише судске инстанце.

Следствено изложеном, наводи ревидента о погрешној оцени изведених доказа, нарочито исказа странака и сведока, нису посебно цењени јер се њима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и супротно закону користи као ревизијски разлог.

Стога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић